ORĘDOWNIK URZĘDOWY

POWIATU PUCKIEGO.

Wychodzi w środę i sobotę. — Prenumerata kwartalna 40 marek, miesięczna 15 marek Poszczególny numer 2 marki.

Ogłoszenia w części nieurzędowej przyjmuje się za opłatą 6 mk. od jednołamowego wiersza drobnego druku, reklamy 10 mk. od wiersza.

Redakcja: Starostwo w Pucku. — Nakład i drukarnia: „Dziennik Gdański", Gdańsk.

Nr. 43. | **Puck, środa, dnia 25 maja 1921 r.** | **Rok 35.**

432.

USTAWA

z dnia 18 marca 1921 o zaopatrzeniu inwalidów wojennych i ich rodzin oraz o zaopatrzeniu rodzin po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Art. 1.

Uprawnionymi do zaopatrzenia z strony Państwa z tytułu niniejszej ustawy są:

a) inwalidzi wojenni,
b) pozostali po inwalidach wojennych, po poległych i zmarłych, których śmierć znajduje się w związku przyczynowym ze służbą wojskową.

Art. 2.

Za inwalidów wojennych uważa się osoby, które doznały uszkodzenia zdrowia lub okaleczenia na skutek służby:

a) w wojsku Rzeczypospolitej Polskiej,
b) w uznanych przez Państwo Polskie wojskowych formacjach polskich, przy armjach obcych,
c) w armjach państw zaborczych, o ile służbę tę pełnili w czasie od 1 sierpnia 1914 roku i to:
w armji niemieckiej do 27 grudnia 1918
„ „ rosyjskiej do 1 marca 1918
„ „ austrjackiej do 1 listopada 1918
a posiadają prawo obywatelstwa polskiego,
d) w walkach orężnych przeciw państwom zaborczym i nieprzyjacielskim o niepodległość Polski po 1 sierpnia 1914 roku.

Art. 3.

Za pozostałych po osobach, w art. 1 wymienionych uważa się ich rodziny i osoby uprawnione do utrzymania przez nich, t. j.:

a) wdowa,
b) dzieci ślubne,
c) dzieci nieślubne, których ojcowstwo jest prawnie stwierdzone,
d) dzieci adoptowane, które były na utrzymaniu uprawnionych do zaopatrzenia z tytułu niniejszej ustawy, o ile adoptacja nastąpiła przed doznanem uszkodzeniem zdrowia,
e) rodzice.

§ 4.

Zaopatrzenie stanowią następujące świadczenia z strony Państwa:

a) zasadnicza renta inwalidzka,
b) dodatki:
1) dla ciężko poszkodowanych,
2) kwalifikacyjny,
3) drożyźniany,
c) zapomoga pogrzebowa,
d) renty pozostałych,
e) leczenie i doleczanie,
f) zaopatrywanie w aparaty ortoped.,
g) szkolenie,
h) opieka społeczna.

Art. 5.

Rentę inwalidzką wymierza się w stosunku do stopnia utraconej zdolności zarobkowej.

Art. 6.

Prawo do pobierania zaopatrzenia na mocy niniejszej ustawy uzyskuje inwalida wojenny, jeżeli utracił przyjnajmniej 15 proc. zdolności zarobkowej.

§ 7.

Renta może być czasowa lub stała, zależnie od czasowej lub stałej utraty zdolności zarobkowej. Wysokość jej określa się do 100 proc. co 10 proc.; i tak renta wynosi przy utracie:

15 proc. zdolności zarobkowej — 15 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 16 proc. do 24 proc. zdolności zarobkowej 20 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 25 proc. do 34 proc. zdolności zarobkowej — 30 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 35 proc. do 44 proc. zdolności zarobkowej — 40 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 45 proc. do 54 proc. zdolności zarobkowej — 50 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 55 proc. do 64 proc. zdolności zarobkowej — 60 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 65 proc. do 74 proc. zdolności zarobkowej — 70 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 75 proc. do 84 proc. zdolności zarobkowej — 80 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 85 proc. do 94 proc. zdolności zarobkowej — 90 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy,
od 95 proc. do 100 proc. zdolności zarobkowej — 100 proc. renty zasadniczej zupełnego inwalidy.

Stopień utraty zdolności zarobkowej określają komisje wojskowo-lekarskie, wyznaczone przez Ministerstwo Spraw Wojskowych, a w razie odwołania rozstrzygają komisje odwoławcze, powołane do życia rozporządzeniem właściwych ministrów.

Jeżeli uszkodzenie zdrowia, uprawniające do zaopatrzenia na mocy niniejszej ustawy, ulegnie pogorszeniu, inwalida może żądać ponownego badania, z tem jednak, że jeśli pretensje okażą się nieuzasadnionemi, ponosi on wszelkie związane z tem badaniem koszta.

Art. 8.

Zasadnicza renta zupełnego inwalidy wynosi 500 mk. miesięcznie.

Art. 9.

Inwalidzi wojenni, którzy utracili przynajmniej 45 proc. swojej zdolności zarobkowej, otrzymują dodatek dla ciężko poszkodowanych, który reguluje się wedle następującej skali:

dla poszkodowanych w stopniu od 45 proc. do 69 proc. wynosi dodatek 15 proc.

dla poszkodowanych w stopniu od 70 proc. do 84 proc. wynosi dodatek 30 proc.

dla poszkodowanych w stopniu od 85 proc. do 100 proc. wynosi dodatek 50 proc. renty zasadniczej.

Art. 10.

Dodatek kwalifikacyjny przysługuje inwalidom wojennym, którzy przed wstąpieniem do służby wojskowej lub w czasie tej służby pełnili czynności, wymagającej większej sprawności zawodowej lub wykształcenia. Dodatek kwalifikacyjny wynosi 25 proc. renty zasadniczej wraz z dodatkiem dla ciężko poszkodowanego. Jeżeli inwalida przed wstąpieniem do służby wojskowej lub w czasie tej służby zajmował stanowisko odpowiedzialne, wymagające znacznego stopnia umiejętności zawodowej lub wykształcenia, przysługuje mu prawo do dodatku kwalifikacyjnego w wysokości 50 proc. przyznanej renty zasadniczej z dodatkiem dla ciężko poszkodowanego.

Art. 11.

Zasadnicza renta z dodatkami, w art. 9 i 10 wymienionemi, tworzą pełną rentę inwalidy.

Art. 12.

Przez czas trwania wyjątkowych, wojną wywołanych, warunków gospodarczych pobiera inwalida dodatek drożyźniany do renty zasadniczej zależnie od stosunków rodzinnych i miejscowości stałego zamieszkania, zgodnie z ustawą o uposażeniu urzędników państwowych art. 5 ustawy z dnia 13 lipca 1920r. Dz. Ust. Nr. 65, poz. 429). Do obliczenia mnożnej przyjmuje się jako stopę procentową 3 proc. renty zasadniczej, wobec czego wynosi mnożna:

dla inwalidy	samotnego	15,
„ „	z małą rodziną	19,
„ „	z średnią rodziną	22,
„ „	z dużą rodziną	25,

a mnożnik odpowiada wysokości każdorazowego mnożnika, ustalonego przez Radę Ministrów do obliczania dodatków drożyźnianych państwowych urzędników cywilnych i osób wojskowych.

Art. 13.

Zapomoga pogrzebowa równa się jednomiesięcznemu uposażeniu zupełnego inwalidy wojennego wraz z dodatkiem drożyźnianym. O ile zapomoga pogrzebowa przysługuje z tytułu innej ustawy, uprawnionemu służy prawo wyboru.

Uprawnionym do poboru zapomogi pogrzebowej jest ten, który ponosi koszta pogrzebu, o ile koszta pogrzebu pokryto ze środków publicznych, prawo do poboru zapomogi pogrzebowej upada.

Art. 14.

Prawo do zaopatrzenia przysługuje wdowom po osobach, wymienionych w art. 1, — o ile związek małżeński:

a) został zawarty przed okaleczeniem lub chorobą, uprawniającą do renty,
b) trwał w razie zawarcia ślubu już po okaleczeniu lub po wystąpieniu choroby, uprawniającej do zaopatrzenia na mocy niniejszej ustawy conajmniej 1 rok,
c) o ile tytuł do zaopatrzenia powstał po 1 sierpnia 1914 r., a rozpoczyna się z chwilą śmierci męża.

Wdowa zdolna do pracy otrzymuje 30 proc. renty zasadniczej i dodatku kwalifikacyjnego inwalidów, a 50 proc. wdowa niezdolna do pracy, t. j. o ile jest zajęta wychowaniem małoletnich dzieci, lub o ile wskutek stałej słabości cielesnej lub umysłowej, poświadczonej przez lekarza urzędowego, nie może zarabiać $^1/_3$ przeciętnych zarobków zdrowej kobiety w danym zawodzie i w danej miejscowości.

Art. 15.

W razie zamążpojścia otrzymuje wdowa jednorazową odprawę w wysokości całorocznej przyznanej jej renty wraz z dodatkami,tratąc tem samem wszelkie prawa do renty wdowiej.

Art. 16.

Zaopatrzenie wdowy nie dotyczy żony separowanej lub rozwiedzionej sądownie o ile mąż nie był orzeczeniem sądowem zobowiązany do jej utrzymania.

Art. 17.

Uprawnione (art. 3 b c, d) dzieci po osobach, wymienionych w art. 1 otrzymują od chwili samodzielnego zarobkowania lub zamążpojścia rentę sierocą w wysokości 20 proc. renty zasadniczej i dodatku kwalifikacyjnego, a o ile matka ich nie żyje — 30 proc., najwyżej jednak do ukończeniu 18 roku życia. Jeżeli dziecko wskutek upośledzenia fizycznego lub psyhicznego nie może zarabiać na siebie i nie posiada środków utrzymania, pobiera rentę przez cały czas trwania tego stanu.

Art. 18.

Dodatki drożyźniane dla wdów i sierót oblicza się w myśl art. 12.

Zaopatrzenie wdowie i sieroce nie może przekraczać pełnej renty zupełnego inwalidy wraz z dodatkiem drożyźnianym.

Art. 19.

Zupełne sieroty może Państwo umieścić w odpowiednich zakładach na wniosek opiekunów; na ten czas zawiesza się rentę.

Art. 20.

Jeżeli inwalida wojenny, poległy lub zmarły wskutek służby wojskowej (art. 1.) był lub byłby został jedynym żywicielem rodziców, otrzymują oni zaopatrzenie w wysokości 30 proc. renty zasadniczej inwalidy i dodatku kwalifikacyjnego, dla pozostałego jednego z rodziców 20 proc. o ile nie są zaopatrzeni lub są niezdolni do zarobkowania.

Art. 21.

Wszystkie zaopatrzenia razem przysługujące pozostałym, nie mogą przekraczać renty inwalidy, jakąby mu się należała przy 100 proc. niezdolności zarobkowej, przyczem kolejność w zaopatrzeniu osób uprawnionych w myśl art. 3 powinna być zachowana.

Art. 22.

Renty przyznane na mocy niniejszej ustawy. wypłaca się miesięcznie zgóry.

Art. 23.

Renta inwalidzka i pozostałych jest wolna od podatków państwowych i samorządowych i nie ulega zajęciu prawnemu.

Prawo wyborcze przez to nie ulega żadnemu ograniczeniu.

Art. 24.

Uprawniony do zaopatrzenia winien dochodzić praw swych przed upływem 1 roku po opuszczeniu służby wojskowej.

Roszczenia, zgłoszone po tym terminie, można uwzględnić o ile:

a) urzędowe świadectwo lekarskie wykaże związek przyczynowy pomiędzy chorobą a służbą wojskową,
b) interesowany bawił zagranicą z uzasadnionych powodów lub był w niewoli,

Pozostali winni zgłosić swoje uprawnienie do uposażenia w ciągu jednego roku.

W tych wypadkach uprawnienie do renty rozpoczyna się od 1-go tego miesiąca, w którym wniosek o przyznanie renty został postawiony.

Art. 25.

Prawo do pobierania renty gaśnie:

a) w razie śmierci,

b) gdy osoba, pobierająca rentę, została prawomocnie skazana za czyn karygodny, a skazanie pociąga za sobą utratę prawa do zaopatrzenia ze Skarbu Państwa.

Art, 26.

Prawo do pobierania renty zawiesza się (poza art. 19 i 48):

a) na czas ponownej służby we wojsku,

b) w wypadku uzyskania przez pobierającego zaopatrzenia na mocy niniejszej ustawy jakiegokolwiek stałego stanowiska w służbie państwowej lub samorządowej,

c) w razie przebywania poza granicami Państwa bez zezwolenia odpowiedniej władzy dłużej niż jeden rok — na czas takiego pobytu zagranicą,

d) w razie utraty obywatelstwa polskiego — do chwili ponownego uzyskania tego obywatelstwa,

e) o ile na mocy prawomocnego wyroku sądowego pozostaje w więzieniu — na ten czas stosuje się artykuł 48.

f) jeżeli dochód, podlegający opodatkowaniu, trzykrotnie przewyższa rentę, jakąby otrzymywał inwalida w razie zupełnej utraty zdolności zarobkowej. Stopniowe obniżanie renty stosuje się z chwilą, kiedy poza rentą dochód inwalidy, podlegający opodatkowaniu, równa się wysokości renty jakaby mu przysługiwała przy 100 proc. utracie zdolności zarobkowej; w tym wypadku obniża się rentę pobieraną o $^1/_{10}$. Z każdorazowem podniesieniem się dochodu podlegającego opodatkowaniu, o $^1/_4$ powyżej określonej renty, obniża się rentę o dalsze $^1/_{10}$.

Do stwierdzenia wysokości dochodu służy rozstrzygnięcie urzędu podatkowego.

Dodatek dla ciężko poszkodowanych nie ulega zawieszeniu.

Art. 27.

O ile inwalidzie, względnie pozostałym przysługuje prawo do zaopatrzenia z tytułu innej ustawy, może on, względnie oni, wybrać sobie zaopatrzenie dla siebie korzystniejsze, 2 zaopatrzeń z funduszów państwowych i samorządowych pobierać nie można.

Art. 28.

Zasadnicza renta inwalidzka wraz z dodatkiem dla ciężko poszkodowanych i dodatkiem kwalifikacyjnym może uledz skapitalizowaniu w celu umożliwienia pobierającym rentę nabycia lub uruchomienia warsztatów pracy na roli, w przemyśle lub rzemiośle, oraz w celu kształcenia i dokształcania o ile:

1) osoba, pobierająca rentę, jest pełnoletnia i nie przekroczyła 55 roku życia,

2) istnieje gwarancja celowego użycia skapitalizowanej renty w myśl motywów wnioskodawcy.

Skapitalizowaniu może ulec tylko renta inwalidy

Art. 29.

W razie skapitalizowania wypłaca się inwalidzie sumę, którą otrzymuje się, mnożąc 6-miesięczne zaopatrzenie inwalidy (pełna renta wraz z dodatkiem drożyźnianym) przez mnożnik, zmieniający się stosownie do wieku; ostatni wynosi dla inwalidy, który ukończył

lat 21 . . . 18—$^3/_4$
„ 22 . . . 18—$^1/_2$
„ 23 . . . 18—$^1/_4$
„ 24 . . . 18.

W ten sposób obniża się mnożnik co cztery lata o 1 aż do ukończonego 48 roku a potem co dwa lat aż do skończonego 55 roku, tak, że w końcu wynosi mnożnik 8—$^1/_4$.

Art. 30.

Władza państwowa może zabezpieczyć użycie wypłaconej sumy na cele, w art. 28 wyszczególnione, sposobem wypłacania zahipotekowaniem i zastrzeżeniem sobie prawa kontroli nad obrotem własnością nabytą dzięki skapitalizowaniu renty.

Art. 31.

Renta, w myśl art. 28 i 29 skapitalizowana, podlega zajęciu prawnemu. Czynności sądowe, po czone ze skapitalizowaniem, nie podlegają opłat stemplowym.

Art. 32.

Osoby, uprawnione do zaopatrzenia wedle art. które zrzekły się renty w myśl art. 27, lub uzysk rentę skapitalizowaną, oraz ich rodziny — tracą pra do zaopatrzenia pieniężnego, nie tracą zaś prawa innych świadczeń, przewidzianych w niniejszej ustaw

Art. 33.

Inwalida wojenny ma prawo do korzystania koszt Państwa z pomocy lekarskiej, środków i zakład leczniczych, o ile jego choroba jest w związku z uszcze kiem na zdrowiu, uprawniającym go do zaopatrze w myśl niniejszej ustawy.

Za czas pobytu w zakładzie leczniczym otrzym inwalida bez żadnych ograniczeń rentę swą z dodatki drożyźnianym aż do 4 tygodni.

O ile inwalida przebywa w zakładzie lecznicz dłużej niż 4 tygodnie, otrzymuje poza swą pełną re jako samotny: $^1/_4$ dodatku drożyźnianego, jako żona $^3/_4$ dodatku drożyźnianego, jakiby mu przysługiwał p 100 proc. utracie zdolności zarobkowej.

Leczenie może przekazać odpowiednia wła Kasom Chorych.

Art. 34.

Prawo do korzystania na koszt Państwa z pom lekarskiej, środków i zakładów leczniczych mają równ inwalidzi poniżej 15 proc. utraty zdolności zarobko o ile udowodnią, że choroba wymagająca leczenia, w związku z odbytą służbą wojskową.

Art. 35.

Inwalida wojenny podlega obowiązkowi należe do Kasy Chorych bez względu na jego stopień zdoln zarobkowej, w myśl ustawy o Kasach Chorych.

Za 100 proc. inwalidę płaci Państwo do K Chorych $^3/_5$ składek, a inwalida $^2/_5$.

Art. 36.

O ile stan kalectwa lub zdrowia może się po szyć, względnie podnieść zdolność zarobkową, m się poddać inwalida wojenny za zgodą odpowied władzy na koszt Państwa specjalnym zabiegom chir i ortopedycznym, lub udać się do specjalnych uzdrow i zdrojowisk.

Art. 37.

O ile inwalida nie zgadza się na zabiegi leczni które w myśl decyzji komisji lekarsko-wojskowej m zapobiedz pogorszeniu się kalectwa lub choroby c obniżeniu stopnia zdolności do zarobkowania — nie prawa do renty wyższej, do którejby uprawniało g pogorszenie, spowodowane zaniedbaniem leczenia z w samego inwalidy.

Art. 38.

Po dokonaniu wyżej wymienionych zabiegów czniczych stwierdza ponownie władza odpowie przez komisję, w art. 7 wymienioną, stopień ut zdolności zarobkowej.

Art. 39.

Inwalidzi wojenni otrzymują na koszt Pańs aparaty ortopedyczne w ilości potrzebnej, umożliwiające wykonywanie zawodu, a także służące dla celów kos tycznych przy kalectwach, rzucających się w oczy.

Art. 40.

Ociemniali inwalidzi otrzymują po przejściu k szkolenia, komplet narzędzi warsztatowych, potrzebnych wykonywania dostępnych im zawodów (maszyny do pis pismem wypukłem), a w razie uzasadnionej potrzeby — przewodnika.

Dodatek na utrzymanie psa określi rozporządzenie konawcze.

Art. 41.

Państwo może sobie zastrzec prawo własności co kosztowniejszych aparatów narzędzi i psa.

Art. 42.

Aparat ortopedyczny winien służyć inwalidzie na pewien res czasu, bliżej rozporządzeniem określony.

Ponowne zaopatrzenie inwalidy w takiż aparat ortope-czny przed upływem tego czasu dopuszczalne jest tylko dy, gdy stwierdzono, że zniszczenie nie zostało spowo-wane przez złą wolę lub zaniedbanie inwalidy.

Art. 43.

Zaopatrywanie inwalidów wojennych w aparaty ortope-czne i naprawa tychże odbywają się na koszt Państwa.

Zwrot kosztów naprawy aparatów ortopedycznych, jako kosztów sporządzenia nowych aparatów w zakładach pry-tnych jest dozwolony, o ile uzyskano uprzednio zezwo-ie na to odpowiedniej władzy.

Suma, ulegająca zwrotowi, nie może przekraczać cen ksymalnych, ustalonych dla takichże aparatów i ich na-wy w wytwórniach i zakładach państwowych.

Art. 44.

Inwalidzi wojenni mają prawo do bezpłatnej nauki w powiednich zakładach celem podniesienia lub odzyskania vniejszej zdolności do pracy.

Art. 45.

O zawodzie, do którego ma być przygotowany i wy-olony inwalida, rozstrzyga jego zdolność fizyczna i wy-tałcenie, przyczem jednak winny być uwzględnione w rę możności uzasadnione jego życzenia.

Art. 46.

Inwalidzie wojennemu, uchylającemu się bez uzasadnio-przyczyny od szkolenia, lub zaniedbującemu je, może zmniejszona renta o $^1/_4$.

Art. 47.

Szkolenie i przygotowanie do zawodów na koszt istwa w myśl art. 45 nie może trwać dłużej niż jeden w wyjątkowych wypadkach do dwóch lat.

O ile inwalida otrzymuje mieszkanie i utrzymanie w ym zakładzie, stosuje się zasadę, w art. 33 ust. 2 i 3 eśloną, z tem, że normy tamże określone stosuje się już pierwszego dnia następującego po wstąpieniu do zakładu, siąca.

Art. 48.

Inwalidzi wojenni, niezdolni do samodzielnego zarob-ania, pozbawieni opieki, mogą być umieszczeni w odpo-dnich zakładach na stałe. Umieszczenie inwalidy wo-ego w zakładzie wbrew jego woli może nastąpić tylko azie urzędowego stwierdzenia choroby umysłowej, nało-ego włóczęgostwa i żebraniny. Na ten czas zawiesza rentę z wyłączeniem dodatku dla ciężko poszkodowanych. zinie zaś przyznaje się z tą chwilą zaopatrzenie w myśl 14.

Art. 49.

Inwalidzi, którzy w następstwie ciężkiego uszkodzenia wia uprawniającego do zaopatrzenia na mocy niniejszej wy tak są niedołężni, iż stale potrzebują pomocy osób gich i opieka rodzinna nie wystarczy, a z powodu braku sca w domach inwalidów lub z innych ważnych wzglę-pozostają przy rodzinie, otrzymują dod. na pielęgnację vysokości 25 proc. pobieranej przez nich pełnej renty.

Art. 50.

Inwalidzi, odbywający podróże w sprawach, tyczących ich zaopatrzenia, mają prawo do zwrotu kosztów po-y i kosztów utrzymania przez czas trwania tychże, z ątkiem wypadków, kiedy podróż odbywa inw. bez we-nia ze strony odnośnej władzy i bez uzasadnionej przy-ly, lub w sprawach odwoławczych, o ile te zostaną od-vnie załatwione.

Wysokość ryczałtu za podróże i utrzymanie określi ster Spraw Wojskowych w porozumieniu z Ministrem bu.

Art. 51.

Bezrolni i małorolni inwalidzi wojenni, będący z zawodu kami lub obeznani z uprawą roli, mają prawo do otrzy-a od Państwa gospodarstwa rolnego w myśl ustaw z 6 lipca 1920 r. (Dz. Ust. Nr. 70, poz. 462) i z dnia rudnia 1920 (Dz. Ust. z 1921 r. Nr. 4, poz. 18) i pra-wo pierwszeństwa. Koszta utworzenia osady inwalidzkiej pokrywa się ze skapitalizowanego zaopatrzenia inwalidy w myśl art. 28 i 29.

Art. 52.

Spółki inwalidów wojennych, zakładające przedsiębiorstwa przemysłowe i handlowe, mogą korzystać przed innemi z istniejących udogodnień.

Art. 53.

Inwalidzi wojenni mają przy równych kwalifikacjach pierwszeństwo przy obsadzaniu urzędów państwowych i nadawaniu zezwoleń na sprzedaż towarów monopolowych, biletów loteryjnych, na prowadzenie gospód, księgarń kolejowych i t. p.

Pierwszeństwo takie przysługuje także pozostałym wdowom po inwalidach wojennych, po poległych i zmarłych (art. 1), nie mającym dostatecznych środków do życia.

Art. 54.

Inwalidzi wojenni, posiadający dostateczne kwalifikacje, mają pierwszeństwo także przy obsadzaniu urzędów samorządowych, posad w przedsiębiorstwach i zakładach państwowych lub samorządowych oraz w prywatnych przez państwo subwencjonowanych i koncesjonowanych.

Art. 55.

Pracodawcy w rolnictwie, przemyśle, handlu i komunikacji nie mogą uchylić się od zatrudnienia na każdych 50 robotników i pracowników przynajmniej jednego inwalidy ciężko poszkodowanego. Rozporządzenie wykonawcze w tym przedmiocie wyda Ministerstwo Pracy i Opieki Społecznej w porozumieniu z właściwymi ministrami.

Art. 56.

Ustawy niniejsza wchodzi w życie z pierwszym dniem miesiąca, następującego po ogłoszeniu ustawy. Równocześnie względem osób, uprawnionych do korzystania z niniejszej ustawy, tracą moc wszelkie przepisy prawne, obowiązujące dotąd w obrębie Rzeczypospolitej Polskiej regulujące zaopatrzenie inwalidów wojennych oraz pozostałych po inwalidach wojennych, poległych i zmarłych (art. 1 b).

Art. 57 (przejściowy).

Wdowy i sieroty po inwalidach, wymienionych w art. 1 b, które pobierają już ze Skarbu Państwa Polskiego zaopatrzenie na podstawie innych przepisów prawnych, dotychczas obowiązujących, a które nie posiadają warunku, przewidzianego w art. 14 b), będą nadal korzystały z zaopatrzenia, jednakowoż według postanowień niniejszej ustawy.

Art. 58.

Wykonanie niniejszej ustawy powierza się Ministrowi Spraw Wojskowych, Ministrowi Pracy i Opieki Społecznej, Ministrowi Skarbu i Ministrowi b. Dzielnicy Pr.

Marszałek:
TRĄMPCZYNSKI

Prezydent Ministrów:
WITOS

Minister Spraw Wojskowych:
w z. DE HENNING-MICHAELIS

Minister Pracy i Opieki Społecznej:
JANKOWSKI

Minister Skarbu:
STECZKOWSKI

Minister b. Dzielnicy Pruskiej:
K. KUCHARSKI.

Powyższą ustawę podaję do wiadomości.
Puck, 17. 5. 1921.

Lipski, starosta.

433.
OBWIESZCZENIE
w sprawie mieszkań na potrzeby wojska.

Województwo Pomorskie komunikuje:

W sprawie rekwizycji mieszkań dla wojskowych obecnie obowiązuje jedynie ustawa z dnia 27 listopada 1919 r. wraz z rozporządzeniem Ministra z dnia 23 grudnia 1919 r., albowiem ustawa z dnia 8 kwietnia 1919 r., o dostarczaniu mieszkań na potrzeby wojska, wydana na rok, później przez ustawę z dnia 23 lutego 1920 r. przedłużona do dnia 12 kwietnia 1921 r., z dniem tymże wygasła. Jednocześnie wygasło rozporządzenie wykonawcze z dnia 21 czerwca 1919 r. opierające się na powyższej ustawie.

Przepisy te wydane specjalnie dla wojska, wywołane były potrzebą wojenną, miały z góry charakter tymczasowy, wydane były na rok, a gdy wojna nie ustawała, były znowu na rok przedłużone.

Obecnie wojskowi, jako pełniący obowiązki publiczne, korzystają w całej pełni z ustawy z dnia 27 listopada 1919, która określa sprawy mieszkaniowe na tle ogólnej potrzeby mieszkaniowej, niezależnie od zmiennych potrzeb wojennych, dających podstawę ustawie z dnia 8 kwietnia 1919.

Charakterystyczne przepisy ustawy z dnia 8 kwietnia 1919 straciły swą moc i sprawy te podpadają pod ogólne przepisy ustawowe, a mianowicie:

1. Sprawa umeblowania będzie rozstrzygana wedle art. 9 ustawy z dnia 27 listopada 1919, która nie przewiduje obowiązku dostarczania pościeli, zmiany bielizny i t. d. oraz obowiązku dostarczania światła.

Dochodzenia celem wyczerpującego uregulowania cen za pokoje umeblowane są w toku. Tymczasowo ewentualne spory załatwiać winien urząd rozjemczy do spraw najmu.

2. Sprawa komornego będzie się odtąd kształtowała według swobodnych umów, tak co do lokalu, jak i mebli, w ramach ustawy z dnia 18 grudnia 1920 r. o ochronie lokatorów, a więc w braku zgodnego porozumienia stron, sprawa podpadać będzie pod rozstrzygnięcie urzędu rozjemczego do spraw najmu.

Wypłaty Skarbu Państwa po 3 mk. dziennie od pokoju wraz z umeblowaniem, pościelą, zmianą pościeli i światłem, na rzecz zarządów gmin (wynagrodzenia te wypłacają gminy obciążonym właścicielom mieszkania), od dnia 12 kwietnia 1921 ustają, albowiem właściciele mieszkania wejdą, stosownie do art. 7 ust. 2, ustawy z dnia 27 listopada 1919 w bezpośredni stosunek najmu z wojskowymi.

Puck, dnia 18 maja 1921.

Lipski, starosta.

434.
Rozkaz Ministerstwa Spraw Wojskowych.

Oddz. I. Szt. Sekc. Pob. i Uzup. L. dz. 13935/III z dnia 8 IV 1921.

Powołując się na szereg rozkazów M. S. Wojsk. o bezterminowem urlopowaniu poborowych żołnierzy rocz. 1885—1896 włącznie i 1901 i 1902 oraz na pismo tut. z dnia 31 stycznia br. za nr. 275 (tj. ogłoszenie w rozkazie tajnym DOG. nr. 13 p. 5 w sprawie reklamacyj pracowników fabryk i zakładów przemysłowych, pracujących na obronę Państwa na wypadek mobilizacji. M. S. Wojsk. komunikuje, że poza wykazami przesyłanemi w myśl powyżej zacytowanego pisma, wszelkie inne reklamacje funkcjonarjuszy, urodzonych w latach 1885—1896 włącznie i 1901 i 1902 rozpatrywane i załatwiane nie będą wobec zwolnienia tych roczników z czynnej służby.

Wobec powyższego uprasza się o nadsyłanie ewentualnych wniosków o zwolnienie wyłącznie dla funkcjonarjuszy urodzonych w latach 1897, 1898, 1899 i 1900 t. j. tych roczników, które obecnie służą czynnie pod bronią.

Otrzymują: Wszystkie P. K. U. do wiadomości i wykonania.

(—) Saxl, pułk.
Kierownik Wydz. Vb. Szt.

Za zgodność odpisu:
(—) podpis.
Naczelnik kancelarji.

Niniejsze podaję wszystkim Urzędom Państwowym i komunalnym do wiadomości.

Puck, dnia 4 maja 1921.

Lipski, starosta.

435.
Dotyczy cen za podwody.

Pismem z dnia 17 5 21 zarządza Województwo:

Na podstawie pisma Min. Spr. Wojskowych Oddz. IV Szt. L. dz. 602 R. K. z dnia 12 2 21 r. i w porozumieniu z Dowództwem O. G. Pomorze podwyższa się z dniem 1 5 21 wynagrodzenie za podwody dostarczane wojsku na mocy niem. ustawy z r. 1873 o 50 % w stosunku do norm ogłoszonych w rozkazie D. O. G. Nr. 40/21 p. 19.

Wobec powyższego należy płacić za podwody od dnia 1 maja br. począwszy:

a) za jednokonną podwodę włącznie wozu i furmana dziennie . . . . 345 mk.
b) za każdego dalszego konia . . . . 105 mk.
c) za dwukonną podwodę wobec tego dziennie 450 mk.

Pozatem rozkaz D. O. G. Nr. 40/21 p. 19 obowiązuje nadal w całej pełni. Zauważa się, że normy powyższe należy płacić tylko właścicielom gospodarstw rolnych, dostarczającym podwód wojsku. Dostarczającym podwody, a nie posiadającym gospodarstwa rolnego płacić należy jeszcze 33 % dodatku, za podwody dostarczone więc przez obywateli nieposiadających gospodarstwa rolnego należy płacić:

a) za jednokonną podwodę dziennie . . . . 460 mk.
b) za każdego dalszego konia . . . . 140 mk.
c) za dwukonną podwodę dziennie . . . . . 600 mk.

Normy podwyższe nie odnoszą się do dorożkarzy i spedytorów, którym należy się wynagrodzenie wedle miejscowych taryf dorożkarskich względnie spedytorskich.

Puck, dnia 19 5 1921.

Lipski, starosta.

436.
Zatwierdzenia.

Wybór Panów:

Jana Glocka na przewodniczącego dozoru szkolnego szkoły w Rzycewie.

Augustyna Busza na członka dozoru oraz p. Antoniego Rinca na rendanta kasy szkolnej niniejszem zatwierdzam.

Jako rendanta Kasy gminnej w Mechowie zatwierdziłem pana Stanisława Błaszka z Mechowy.

Niniejszem zatwierdzam pana Leona Rottę jako rendanta Kasy gminnej Kuśnica.

Niniejszem zatwierdzam pana Józefa Rygę I. jako rendanta Kasy gminy Leśniewo.

Niniejszem zatwierdzam jako II. ławnika gminy Jeldzina gospodarza pana Józefa Behmkiego z Jeldzina.

Puck, dnia 10. maja 1921.

Lipski, starosta.